

Zapomněnka vzdychá po prstýnku

Tam na severu Čech, kde tečou řeky Jizera a Nisa, stojí Jizerské hory. Jsou krásné, ale chleba nikdy mnoho nedaly. Pšenici se tu nedaří a z krásy ještě nikdo chleba nenapekl. A tak tu odpradávná po chalupách brousili a navlékali korálky. Sklíčka se prodala a za ně se nakoupilo živobytí. Někde dělali i krejcarové prstýnky.

A právě prstýnky nedaly Zapomněnce spát.

„Kdybych měla prstýnek,“ vzdychá kudy chodí. „Nejradši s kamínkem modrým jako nebe nebo borůvka.“

Podívala se totiž do maminciny krabičky a jeden v ní uviděla. Úplně jí učaroval.

„Nebo jako mák,“ maluje si, když zadělává tátovi na makové buchty. „Prstýnek s modrým kamínkem by byl úplně nejkrásnější.“

„Holka pošetilá,“ vyjel na ni Rokyta. „Od rána se třesu na buchty a ty rozjímáš bůhví o čem. Dočkám se vůbec?“

Teprve teď si všimla, že vařečka se v těstě ani nehne. Honem klopí oči k míse a tuží se, aby tátu nepopadla zlost.

„Co je to za nápady, prstýnek?“ zabrblal.

První chalupa pod nimi ve stráni patří prstýnkáři. Možná se k ní Zapomněnka při svých nočních tanečcích zatoulala!

Až ho píchlo u srdce.

Rokytova dcera je totiž po mamince víla.

Snad byla Sedmikráska ještě o vlásek útlejší, o pylové zrnko lehčí a sněženkovou pleť měla i malinko bělejší. Lesní žínky se na ni rozhněvaly, že ho neutancovala, když překročil bludný kořen a potřetí vyšlapal v horách bludný kruh.

Ještě víc se hněvaly, že vzala lesnického mládence za ruku a vyvedla na cestu k hájence.

A nejvíc vyváděly, když se jeho ruky nepustila a vešla s ním do chalupy! Tenkrát se rozsněžilo v červnu a sníh popálil rozkvetlé jahodí, že jahodníčkové pak celé léto chodili z hory s prázdnou.

V předjaří víla položila Matějovi Rokytovi do kolíčky děvčátko.

Krajinou letěla vánice a sníh se jako bílé vzkázání tiskl na okýnka.

„To nám ty bledulky závidí štěstí,“ smál se Matěj.

Přiložil do kamen, vločky se rozplakaly a sklouzly po skle.

Noc co noc se pak v sadu kolem hájovny ozývalo kvílení a ouvejkání, až Sedmikráska vyšla na práh, aby víly byly zticha, že jí budí dcerku ze spaní.

Přestalo fičet. Když hajný rozrazil dveře, nikde nikdo.

Před chalupou jen bílá pláň, jako by ji žádný nepřešel.

Tehdy lesní rusalky vzaly Sedmikrásku s sebou. Přenesly ji přes bludnou vodu, čelo přešplíchly rosou z bolehlavu, a kde byla hájenka, Rokyta a uplakánek. Snad jen když kvete jahodí, víla si trochu vzdychne, neví po čem.

A to už je dávno, hajného dnes srdce nebolí. Co hora dala, hora vzala. Dceruše dal jméno Zapomněnka, že rostla bez mámy.

Teď se jí pyšní a sám se diví, jak si v chalupě vede. I to tancování má po Sedmikrásce, říká si. I doma tančí bosým krokem, a kolikrát si k tomu líbezně vyzpěvuje – hlásek od mamínčina k nerozeznání. Jen to prstýnkové vzdychání je Rokytovi proti srsti. Pro to se tváří jako morous. Zapomněnka staví těsto na pec,

ať kyne, tluče cukr a mák, a za chvílku se rozvoní maková nádivka a přibude tvarohová, a buchty jí do pekáče pod rukama přímo odletují.

Ještě teplých jich Rokyta snědl polovic. Spokojeně si pohladil břicho. Mračí se už jen tak naoko.

„Jakpak jsi přišla na prstýnky?“ vyzvídá.

Zapomněnka nic. – A zase přituhuje.

„Vílu zdobí lesní krása a ne nějaké cetky.“

„Mamince jsi jeden dal,“ neodpustila si.

Tak odtud fouká vítr! Otevřela Sedmikrásčinu krabičku, uhodl hajný. Oddychl si, že za přáním nevězí prstýnkář. Zabrblal pár slov o dívčí marnivosti, ale povoluje.

„Jaký by se ti nejlíp líbil?“

„S kamínkem jako sojčí peříčko,“ vydechla toužebně.

Na tátově klobouku u dveří se modrá pírkó jako šmolka.

„Tak já ti jeden na jarmarku koupím, no,“ broukl Rokyta.

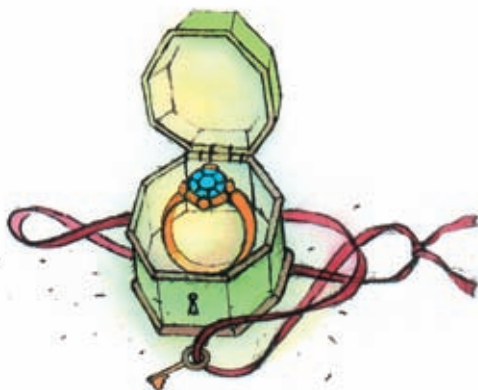
„Když já bych si tatínku přála, aby ten prstýnek byl darovaný. Od tebe by to nebylo ono.“

A bylo ticho, že by cinklo i smítko.

Chvíli trvalo, než táta našel řeč. Tak od mládence chtěla prstýnek!

„Holka nerozumná! Kolikrát ti mám povídat, že lidské čmejření pro tebe není?“ zahromoval.

Neřekla tak ani tak. Zpod řas jí sklouzla třpytivá kapka.

Nu což, je to vlastně víla, krotí se hajný. Jeden s tím musí jemnějc. Hned se to roz-sype do slziček, copak se na to otec může dívat?

Jenom jak jí vyložit, že má o ni velikán-skou starost? Dole ve vsi hrstičku radosti ulévají hrn-kem pláče. Ať je v jedné chalupě chlebiček skleněný, nebo ho v jiné tkalci tlučou na stavu, tvrdý je nastej-no. Bída, nezvaný stolovník, sedává u oběda a polyká až běda. Kdepak tohle pro Zapomněnku!

„Mládenec ti dá prstýnek a než se naděju, přijde si za něj říct o tvoji ruku. To zrovna! S brokovnicí ho pože-nu!“

A už zase lítají hromy blesky, jako nikdy předtím!

„To si pamatuj, k chalupě ve stráni, natož do vsi ani krok!“

Večer je divné povětří zažehnáno.

Rokyta dorazil buchty a dívá se k lesu. Mezi břízkami se tam míhá Zapomněnčina sukně. V noci se o dcerku ne-bojí. I kdyby ji někdo zahlédl, lekne se a pospíší domů zapálit louč, aby zaplašil přeludy, hejkalý a neblahou lesní moc.

Snad po tisíci si pomyslí: celá Sedmikráska je ta holka. Jak se točí lučinou, pod nožkou jí nelehne ani list. Pro nějjakého halamu by jí byla škoda.

A zahrabal se na pec.

Hajný ovšem neví, že Zapomněnka je taky celý táta. Zvědavá a umíněná a říct jí, neběhej dolů stráni, jako by ji tam poslal. Netušil, že při nočním hopsání se dívá tam, kde se ke stráni tulí chaloupka, co jen málo vyrost-

la, aby ji vítr neočesal a zima z ní nevytřepala teplo.
Rozsvícené okýnko Zapomněnku vábí jako jediná roz-
kvetlá pampeliška na zelené louce.
Proč tam pořád ponocují? divila se.
Každou noc přitančila o krok blíž.

A co za zapovězeným okýnkem uviděla?

